

[Kofod-Svendsen]

Vi hørte også forskere udtale, at grænser kan flyttes. Det er en anden frygt, jeg nærer. Hvis man først går i gang med forskning på befrugtede æg, er der en god begrundelse for, hvis vi flytter grænsen fra 14 dage til 3 uger, til 4 uger, at så kan vi skaffe os yderligere viden. Man vil altid kunne argumentere for, at det er hensigtsmæssigt og klogt at flytte grænser, for man kan opnå noget mere viden. Jeg mener, at man så er ude på en glidebane, som ikke slutter.

Derfor har mindretalsudtalelsen givet os et klart etisk standpunkt, et klart etisk udgangspunkt. Jeg vil meget anbefale ministeren i det videre arbejde virkelig at gå ind i de etiske refleksioner, som mindretallet har givet udtryk for.

Århusforsøget har også været inde i debatten. Her glæder jeg mig over, at ministeren har strammet sit standpunkt op i redegørelsen i forhold til, hvad ministeren gav udtryk for, da vi havde samråd i Retsudvalget for et par måneder siden. Jeg havde gerne set, at der var sket en yderligere opstramning, så vi havde fået et egentligt moratorium, ligesom vi har det på forsøg med befrugtede æg, men jeg anerkender da, at der er sket en opstramning i forhold til, hvad ministeren tidligere har givet udtryk for. Jeg har da med tilfredshed bemærket, at deltagelsen i forsøget, som det hedder i redegørelsen, ikke på nogen måde må have indflydelse på beslutningen om at få foretaget abortindgreb. Det, jeg frygter, er, at her har vi et forsøg, som reelt vil komme til at betyde en etisk legitimering af abort; der kan komme noget positivt ud af det til gavn for andre. Den etiske legitimering tror jeg kan yderligere enten direkte eller indirekte øge antallet af aborter.

Jeg bemærkede med interesse det, fru Margrethe Auken sagde om, at der var én situation, hvor man kunne overveje. Det var, hvor der var tale om en graviditet uden for livmoderen. Det er for mig at se et klart fikseret område, for her er det nødvendigt at foretage en abort af hensyn til moderens liv. Det er det eneste tilfælde, hvor jeg synes man kan overveje, men jeg understreger udtrykkeligt overveje. På alle andre områder tror jeg vi let kommer ind på en glidebane.

Så skal jeg sluttelig sige, at vi også i Kristeligt Folkeparti siger ja til en lovfæstelse af komitésystemet, men vi ønsker et flertal af lægfolk. Ellers har jeg ikke beskæftiget mig så meget med disse organisatoriske spørgsmål. Her kan man

argumentere lidt for og imod, hvordan man skal indrette sig.

Jeg vil slutte med at uddele en ros til Det Ethiske Råd. Jeg synes, de forventninger, som mit parti nærer til Det Ethiske Råd, da vi vedtog loven for knap 3 år siden, er blevet opfyldt. Det Ethiske Råd har på en smuk måde levet op til vores forventninger.

Birgitte Husmark (SF):

Jeg vil godt benytte denne lejlighed til at sige tak til sundhedsministeren for en eftertænksom og overvejet redegørelse, der både lægger op til afklaring af en række vigtige etiske spørgsmål og samtidig tager hul på en række konkrete organisatoriske forhold, som vi ikke kommer uden om at tage stilling til.

For det første er det glædeligt, at ministeren anerkender, at reguleringen af den biomedicinske forskning må lovfæstes. Dette afgørende felt må have nogle rammer, som er fastlagt af folkestyret.

For det andet er det glædeligt, at ministeren vover sig ud med et forsigtigt bud på sammensætningen af den fremtidige centrale videnskabetiske komité. Beskeden overvægt af lægfolk og ligelig kønsfordeling er gode ministerord.

Men så til det væsentlige. Hvilke opgaver er det, der skal reguleres? Spørgsmålet om formålet med den biomedicinske forskning, der har mennesket som forsøgsperson, omfattes af Helsinki-deklaration II. Formålet skal være – jeg citerer:

»at forbedre undersøgelses-, behandlings- og forebyggelsesmetoder og indsigten i sygdommes opståen og årsager«.

Herudover opstiller deklARATIONEN en række principper for biomedicinsk forskning, som har karakter af god forskningsskik, bl.a. krav om beskrivelse i en forskningsprotokol, forskerkompetence, komité, bedømmelse og samtykke. Disse to problemfelter inden for Helsinki-deklarationen har hidtil ligget i det videnskabelige komitésystem, og det skal nu lovfæstes.

Samtidig med at loven forberedes, bør der være en offentlig debat af en række problemer på dette videnskabetiske område. Det er derfor godt, at ministeren ikke har travlt. Men vi må ikke gå i stå, for der er faktisk mange problemer, der skal afklares. Det gælder f.eks., hvad man kan kalde afvejningsprincippet, altså